

žalobnímu nároku, jež v plné výši uznal, toliko hospodářskou nemožnost plnění dle ustanovení § 1447. obč. zák., kterou patří v tom, že žalovaný, příslušník republiky Rakouské, nemá v obvodu RČS. žádného značnějšího jmění, by žalobcům pohledávku zaplatil, a dle nepříznivého kursu rakouské koruny na zaplacení zažalované pohledávky potřeboval přes 4,000.000 rakouských korun.

Procesní soudy I. a II. stolice žalobě vyhověly. N. S. dovolání nevyhověl.

Dovolatel domáhá se, jak v dovolání udává, vlastně jen povolení přiročí do té doby, až se valutární poměry rakouské republiky, jež je jeho domovským státem, přiměřeně zlepší. Leč přiročí lze povolit jen, když to zákon připouští; takového zákonného předpisu však není. O nemožnosti placení ve smyslu § 1447. obč. zák. nelze vůbec mluvit. Byla-li judikaturou válečných let nedostižnost plnění kladena na roveň nemožnosti plnění, dalo se tak jen v takových případech, kdy následkem zcela mimořádných a nepředvídaných poměrů stalo se splnění smlouvy některé ze stran v té míře nedostižným, že by bylo znamenalo její hospodářskou zkázu a druhé straně přineslo právně neospravedlitelný konjunkturální zisk. Těchto předpokladů však v tomto případě zřejmě není. Nemožnost plnění, tkvící pouze v osobních příčinách dlužníka, nemá pro otázku splnění závazku vůbec žádného právního významu. (Rv. I. 518/22, Sb. ú. čís. 1687.)

Různé zprávy.

K druhému čl. sjezdu právníkům v Brně. Před nedávnou dobou byly uveřejněny v tomto časopise otázky, které jednotlivými sekcemi sjezdovými byly zvoleny za témata, tvořící předmět jednání právníckého sjezdu. Finančněprávní sekce zvolila tato témata:

1. Jednotná kodifikace právních norem o finančním hospodářství státu.
2. Úprava studia finančního práva československého na právnických fakultách.
3. Pokud nynější zákonodárství, resp. organizace finanční správy poskytuje záruku za naprosto objektivní výkon soudnictví ve věcech finančních a v jakém směru bylo by po této stránce třeba nápravy.
4. Pojem výnosu s hlediska vědeckého a jeho význam v soustavě přímých daní.

Význam vědeckého rozboru těchto otázek jest zajisté jak po stránce teoretické, tak i po stránce praktické velmi značný, neboť tento rozbor může v budoucnosti býti podkladem pro reformu různých finančněprávních norem, po příp. i celého berního systému a finančněprávního řízení Československé republiky. Jest tudíž žádoucí, aby právníci všech kategorií a povolání (kteří souvisejí s otázkami finančněprávními), účastnili se písemných prací o jednotlivých tématech, aby tak byl získán pro jednání základ co nejširší a všestranný.

Abychom informovali ty, kdož by chtěli účastniti se písemnými příspěvky o rozsahu otázek, dovolujeme si sdělití toto:

Rozsah otázky druhé a čtvrté jest vyčerpán názvy a netřeba dalších vysvětlivek. Jinak při otázce první a třetí:

Otázka první: Tuto kodifikaci si představujeme jako jednotný zákon, jenž by upravoval nejen to, co jest společným všem dávkám bez ohledu na jejich speciální druh, tedy všem daním i poplatkům ve smyslu nynějších poplatkových právních norem, jako jest: pojem dávky, berní povinnost, zásady osvobození, placení, poshovění a uvěření dávek, ručení, zásady zjištění daňového podkladu, ocenění předmětů k účelům vyměření dávky, platební příkaz a jeho význam, opravné řízení, vrácení dávky, sleva a prominutí dávky, promlčení, následky neplnění finančněprávních povinností, exekuce a pod., nýbrž i ustanovení, jež se týkají úvěrového státního hospodářství a organizace finančních úřadů (tato snad v souvislosti se župním zřízením).

Tato otázka má ovšem v prvé řadě na zřeteli celkový systém; připouští a doporučuje se však pojednati o jednotlivých jejích částech, na př. o podkladě k vyměření daně (ocenění k účelům daňovým), o ručení, o organizaci finanční správy (zejména vzhledem k župnímu zřízením), o právních předpisech, týkajících se státního úvěru nebo rozpočtu, kontroly finančního hospodářství a pod.

Třetí otázka:

Pod »Soudnictvím ve věcech finančních« není míněno snad pouze řízení u důchodkových trestních soudů nebo trestních senátů pro přímé daně, nýbrž vůbec veškeré rozhodování ve věcech finančních, zejména také opravné řízení a rozhodování o žádostech stran za přiznání různých výhod a úlev, na něž strana činí nárok zákonem zaručovaný.

Možno tedy roztržiditi řízení to ve tři skupiny:

1. Na trestní případy, spadající v obor trestního zákona důchodkového.
2. Na řízení v záležitostech přímých daní, upravené zákonem ze dne 25. října 1896, č. 220. ř. z. s dodatky: při tom jest opět rozlišovati řízení ve věcech trestních (pátá hlava uvedeného zákona), a řízení ve věcech netrestních, tu pak opět podle toho, děje-li se vyřizování v komisích anebo bez nich.
3. Na řízení v záležitostech daní nepřímých, poplatků a daně z obohacení, po příp. jiných daní. Při těchto právě asi nejvíce by byla oprávněna námitka, že zde erár dává (až na trestní případy, o nichž rozhodují důchodkové soudy), rozhodovati svými vlastními orgány správními ve věcech vlastních a že jest právě zde nejméně záruky pro nepředpojaté rozhodování.

Bylo by ovšem vítáno, kdyby alespoň hlavní zásady, týkající se celého rozsahu tohoto tematu, byly uvedeny v jistý systém; avšak ani tu není třeba zabývati se celým souborem této otázky, nýbrž stačí i příspěvky pro jakoukoliv její část.

Kdo by chtěl další informace, nechť se obrátí na podepsaného jednatele sekce, jemuž též dlužno zaslati práce do 31. prosince 1924.

Jan Čaha,

profesor české techniky v Brně,
jednatel finančněprávní sekce.